

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Realitní kanceláře NOVA, s.r.o.**, se sídlem v Karviné-Fryštátě, Masarykovo nám. 6/5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 22.3.2012 č.j. 2408/12-1500-807169, ve věci uložené záznamní povinnosti,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 22.3.2012 č.j. 2408/12-1500-807169 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.034,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací

finanční ředitelství – dále jen „žalovaný“) ze dne 22.3.2012 č.j. 2408/12-1500-807169, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Karviné ze dne 23.11.2011 č.j. 113973/11/367930804790, jímž byla žalobci uložena záznamní povinnost.

Žalobce v žalobě uvedl, že uložená záznamní povinnost je v rozporu s platným právem a se základními zásadami správy daní zakotvenými v zákoně č. 280/2009 Sb., daňovém řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), neboť správce daně je povinen šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a využívat při plnění jejich povinností takové prostředky, které je co nejméně zatěžují a umožňují ještě dosáhnout cíle správy daní. Rovněž je správce daně povinen postupovat tak, aby někomu nevznikaly zbytečné náklady. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že realitní činnost je specifická a obecně závazné předpisy neumožňují dostatečně podchytit všechny obchodní transakce. Žalobce poskytuje svým klientům standardní služby jako kterýkoliv jiný daňový subjekt a zapisování údajů z uzavřených smluv do další souhrnné evidence žalobce bezdůvodně zatěžuje. Žalobce zaměstnává pouze jediného zaměstnance a plnění záznamní povinnosti by vyžadovalo přijetí další pracovní síly. Žalovaný má přitom dostatek pravomocí k pověření, zda žalobce v daňovém řízení unesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní a svou povinnost uvedené zjišťovat nemůže přenášet na žalobce. Žalobce připustil, že v rámci daňové kontroly byly shledány nesrovnalosti ve vedení účetnictví a na dani z příjmů i DPH, které však byly eliminovány řádnou a včasnou úhradou dostatečně stanovené daně včetně příslušenství. Žalobce podnikl kroky, aby v budoucnu již k takovému pochybení nedocházelo, tj. změnil účetní kancelář a zavedl systém podobný tomu, který vyžaduje správce daně v prvostupňovém rozhodnutí. Také proto shledává žalobce uložení záznamní povinnosti nadbytečným a nepřiměřeným. Dále žalobce namítl, že uložení povinnosti vést další záznamy nevychází ze znalosti konkrétních podmínek výkonu podnikatelské činnosti žalobce, ale záznamní povinnost je uložena podle obvyklé praxe správců daně, aniž by finanční úřad zajistil splnění předpokládaného cíle jinými dostupnějšími a žalobce tak nezatěžujícími postupy, jež by nezvýšili náklady na další pracovní síly. Uložená záznamní povinnost znamená povinnost navíc, kterou je žalobce nucen plnit dlouhodobě, kontinuálně, nikoliv nárazově a s únosnou periodicitou. Žalovaný v odvolacím řízení nezkoumal, zda věčný rozsah záznamní evidence nepředstavuje omezení a dodatečné povinnosti ukládané žalobci v rámci záznamní povinnosti nepřiměřenou újmu v poměru k cíli, který je dosažován. Žalovaný si rovněž neověřil, zda každý jednotlivý údaj, jehož průběžnou evidenci po žalobci požaduje, je nezbytný a zda žalobce je fakticky schopen vzhledem k obvyklým poměrům při své činnosti tyto údaje zjistit. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 19.12.2011 sp. zn. 7 Afs 14/2010, jež se podrobně zabýval důvody uložení záznamní povinnosti a dospěl k závěru, že u konkrétního poplatníka musí být přípustným důvodem specifická vlastnost, jež ho vyděluje z množiny všech obdobných daňových subjektů a jež vyžaduje, aby mu byla nad rámec evidenčního standardu uložena další dodatečná individuálně určená evidenční povinnost. Taková specifická vlastnost musí být identifikována, daňovému subjektu sdělena a on musí mít možnost na toto sdělení správce daně reagovat. Nic takového se v případě žalobce nestalo. V posuzované věci není zřejmé, že pro uložení záznamní povinnosti existoval zákonný cíl, který by byl tímto prostředkem dosažen. Již z toho důvodu má žalobce uložení záznamní povinnosti za nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl odkaz na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v něm korigoval právní názor prvoinstančního správce daně, neboť samotný charakter realitní činnosti nemůže být důvodem pro uložení záznamní povinnosti žalobci. Skutečnost, že žalobce nevedl řádně evidence stanovené zákonem, byla zjištěna správcem daně při daňové kontrole a je zdokumentována zprávou o daňové kontrole ze dne 16.6.2008 č.j. 61926/08/367930/4790, přičemž s provedením tohoto důkazu v rámci odvolacího řízení byl žalobce seznámen. V doplnění odvolání žalobce svá pochybení v tomto ohledu doznal. Žalovaný však nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ke zhojení došlo úhradou doměřené daně a příslušenství, protože tato skutečnost nijak nesnižuje riziko nesprávného stanovení daně do budoucna. To, že žalobce nevedl řádně evidenci stanovené zákonem, jej nepochybně odlišuje od jiných daňových subjektů provozujících realitní činnost, takže nelze usuzovat, že by u něj neexistovala specifická vlastnost vydělující jej z množiny ostatních daňových subjektů, jak je tvrzeno v žalobě. Skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně nezabýval otázkou, zda je každý z jednotlivých údajů, jejichž průběžná evidence je po žalobci požadována, nezbytně nutný, byla podmíněna obsahem odvolání, v němž žalobce pouze paušálně uvedl, že vedení záznamů nad rámec zákonné povinnosti je pro něj nepřiměřenou zátěží, aniž by uvedl, které konkrétní údaje z těch, jejichž vedení je po něm požadováno, by tuto zátěž měly představovat. Opodstatněnost rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti nemůže být vyvrácena ani tvrzením, že žalobce zavedl podobný systém evidence údajů, jaký po něm požaduje správce daně, protože plnění záznamní povinnosti je správce daně oprávněn ověřovat (§ 97 odst. 4 daňového řádu) a v případě neplnění povinností je oprávněn rozhodnutím ukládat odstranění závad a toto vynucovat uložením pořádkové pokuty. Pokud by obdobný systém žalobce uplatňoval pouze z vlastní vůle, správce daně by tyto právní instrumenty nemohl aplikovat a dodržování vedení příslušných záznamů by bylo závislé pouze na žalobcově vůli. Tím nemůže být naplněn účel, který je sledován uložením záznamní povinnosti. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve vyjádření ze dne 23.7.2012 uvedl, že setrvává na žalobních bodech a zpochybnil jako důvod uložení záznamní povinnosti skutečnost, že nevedl řádně evidence stanovené zákonem. Takováto argumentace by totiž znamenala, že by záznamní povinnost v praxi musela být stanovena každému daňovému subjektu, kterému by byla dodatečně vyměřena daň. Vyjádření žalovaného považuje žalobce za účelové a snažící se dodatečně odůvodnit zvolený postup včetně výmluvy, že se podrobně nezabýval otázkou nutnosti a nezbytnosti požadovaných údajů po žalobci s ohledem na formulaci odvolání.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 6.8.2012 k replice žalobce uvedl, že rozsah nesrovnalostí ve vedení účetnictví a jejich důsledky pro správné stanovení daně nejsou ve všech případech stejné, přičemž v případě žalobce neměla tato pochybení pouze bagatelní ráz, jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole, na kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal. Žalovaný přihlédl také k charakteru činnosti, kterou žalobce provozuje a jakkoli sama o sobě není důvodem k uložení záznamní povinnosti, má vliv na hodnocení závažnosti dalších skutečností, které musí existovat, aby byly zákonné podmínky pro uložení záznamní povinnosti splněny. Není proto pravdou, že záznamní povinnost by musela být ukládána

každému daňovému subjektu, kterému je doměřena daň. Dále žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že tímto postupem žalovaného bylo zasaženo do jeho práv, kontrastuje s jeho sdělením, že sám zavedl obdobný systém evidence údajů, jaký je po něm požadován rozhodnutím o uložení záznamní povinnosti.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím Finančního úřadu v Karviné, jakožto správního orgánu I. stupně (dále jen správce daně) ze dne 23.11.2011 č.j. 113973/11/367930804790 byla žalobci uložena záznamní povinnost ve smyslu ust. § 97 odst. 2 a 3 daňového řádu, jejíž obsah je vymezen ve výroku tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správce daně uvedl, že řádné plnění povinností vyplývajících ze zákonných norem, není dostačující pro správné a úplné vyměření daně, což opravňuje správce daně k tomu, aby stanovil žalobci jako daňovému subjektu tuto povinnost. Žalobce v odvolání proti tomuto rozhodnutí označil stanovení záznamní povinnosti za šikanózní a v rozporu s platným právem, zejména pak základními zásadami správy daní, přičemž argumentoval shodně jako v následně podané správní žalobě. Žalobce dále uvedl, že si ověřoval u jiných daňových subjektů, jejichž předmětem činnosti je realitní činnost, zda jsou zavázáni vést zvláštní záznamy a zjistil, že tomu tak není, což je v rozporu s tvrzením správce daně o specifičnosti podnikání v realitní činnosti a utvrzuje to žalobce v šikanózním postupu správce daně vůči němu. V rámci odvolacího řízení žalovaný sdělením ze dne 6.3.2012 žalobce seznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, v němž uvedl, že v rámci odvolacího řízení provedl důkaz listinou, a to zprávou o daňové kontrole ze dne 16.6.2008 č.j. 61926/08/367930/4790. Předmětem daňové kontroly byla daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 6.6.2005 do 31.12.2005, za zdaňovací období roku 2006 a daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za stejná zdaňovací období. Žalovaný uvedl, že výsledek kontrolního zjištění obsažený ve zprávě, která byla s žalobcem projednána a jím podepsána dne 3.7.2008, bude použit v odvolacím řízení ve věci uložení záznamní povinnosti. Jelikož je žalobci obsah této zprávy prokazatelně znám a došlo k jejímu projednání, neseznamoval jej žalovaný opětovně s tímto důkazem a pouze na něj odkázal. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 12.3.2012 uvedl, že daňová kontrola proběhla, byly shledány nesrovnalosti ve vedení účetnictví, avšak doměřené daně byly včas a řádně uhrazeny, včetně příslušenství k dani. Žalobce podnikl kroky, aby v budoucnu k takovým pochybením nedocházelo, tj. změnil účetní kancelář a zavedl systém podobný tomu, který vyžaduje správce daně, včetně dvojité kontroly a inventury. Dále odkázal na obsah podaného odvolání. Žalovaný toto vyjádření posoudil jako doplnění odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Součástí správního spisu je zpráva o daňové kontrole, která proběhla u žalobce v období listopad 2007 až červen 2008. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem projednána dne 3.7.2008. Součástí správního spisu je rovněž předkládací zpráva k odvolání, v níž správce daně k odvolací námitce na šikanózní postup správce daně uvedl odkaz na předmětnou daňovou kontrolu a její zjištění s tím, že žalobce se proti některým zjištěním správce daně odvolal, následně podal žalobu a kasační stížnost. Z důvodu, aby nebylo

možno označit postup správce daně za šikanózní, tento vyčkal s uložení záznamní povinnosti až do doby rozhodnutí NSS o kasační stížnosti, která byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 11.11.2010 č.j. 1 Afs 48/2010-72.

Dle ust. § 97 odst. 2 daňového řádu správce daně může uložit daňovému subjektu, aby kromě evidence stanovené právním předpisem vedl zvláštní záznamy potřebné pro správné zjištění a stanovení daně.

Podmínkami, za nichž lze uložit daňovému subjektu záznamní povinnost, se podrobně zabýval NSS ve svém rozsudku ze dne 29.12.2011 č.j. 7 Afs 14/2010-104, v němž mj. vyslovil, že uložení záznamní povinnosti jako zásadně každý úkon orgánu veřejné moci, kterým ukládá povinnost nebo omezuje právo jednotlivce, je zákonné jen za předpokladu, že je v souladu se zásadou proporcionality, která je, jak bylo vysloveno v judikatuře zejména Ústavního soudu, součástí pojmu právního státu. Odkázal příkladmo na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 24/10, publikovaný pod č. 94/2011 Sb., v němž ústavní soud k tomuto principu a k jeho testování uvedl, že *„Posouzení přípustnosti (...) zásahu z hlediska zásady proporcionality (v širším smyslu) pak zahrnuje tři kritéria. Prvním z nich je posouzení způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná o posouzení potřebnosti, v němž je zkoumáno, zda byl při výběru prostředků použit ten prostředek, který je k základnímu právu nejšetnější. A konečně je zkoumána přiměřenost (v užším smyslu), tj. zda újma na základním právu není nepřiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl, tzn., že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky převyšovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních.“* V návaznosti na uvedené NSS vyložil, že aby uložení záznamní povinnosti bylo způsobilé dosáhnout zákonem dovoleného cíle, musí v prvé řadě obstat v testu proporcionality (v širším smyslu). Je přitom nutno zohlednit, že uložení záznamní povinnosti je výjimkou z pravidla, že daňový subjekt je povinen nést jen zákonem přesně stanovené evidence, což vyžaduje, aby záznamní povinnost byla ukládána z racionálních a o konkrétních skutkové okolnosti opřených důvodů, aby požadavek proporcionality splňovala. Uložení povinnosti navíc, kterou je daňový subjekt povinen plnit dlouhodobě a kontinuálně, vyžaduje splnění požadavku skutečných důvodů k uložení této povinnosti a její proporcionality. NSS dále dovodil, že přípustným důvodem uložení záznamní povinnosti musí být u daňového subjektu *nějaká jeho specifická vlastnost, jež jej vyděluje z množiny všech takových daňových subjektů a jež vyžaduje, aby mu byla nad rámec evidenčního standardu uložena další dodatečná individuálně určená, evidenční povinnost. Taková specifická vlastnost musí být identifikována, daňovému subjektu sdělena a on musí mít možnost na toto sdělení správce daně patřičně reagovat.* V posuzované věci správce daně v prvostupňovém rozhodnutí nevymezil žádnou specifickou vlastnost, která vyděluje žalobce z množiny jiných daňových subjektů, neboť za specifickou vlastnost rozhodně nelze považovat realitní činnost, kterou se žalobce zabývá, neboť tato představuje pouze typovou činnost, jíž se zabývá neurčité množství daňových subjektů. Tento nedostatek správce daně částečně napravit žalovaný v odvolacím řízení, když je doplnil o provedení důkazu zprávou o daňové kontrole a vymezil, že nedostatky zjištěné v evidenci žalobce touto daňovou kontrolou, jsou tou

specifickou vlastností, jež jej vyděluje z množiny daňových subjektů zabývajících se realitní činností. Takovouto specifikaci, v níž jsou spatřovány důvody uložení záznamní povinnosti, nelze z principu odmítnout, když obdobně vyznívají např. závěry rozsudku NSS ze dne 12.7.2006 č.j. 7 Afs 132/2005, v němž je uvedeno, že jelikož jediným kritériem obsaženým v tehdy platné úpravě § 39 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů je potřeba správného stanovení daňového základu a daně, je ponecháno zcela na úvaze správce daně, aby posoudil potřebu vedení těchto zvláštních záznamů, takže není vyloučeno, aby rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti bylo vydáno na základě zjištění závažných a opakujících se nedostatků ve vedení evidence vyplývajících ze zákona. Vzhledem k tomu, že současná právní úprava záznamní povinnosti v § 97 odst. 2 daňového řádu se v základním kritériu potřebnosti nijak neliší od dřívější právní úpravy, lze dle krajského soudu citovaný judikát vztáhnout i na ni. V souvislosti s tímto doplněním důkazu v odvolacím řízení žalovaný také vytvořil předpoklady pro zachování procesních práv žalobce, když jej o tomto kroku informoval a dal mu prostor k vyjádření. V napadeném rozhodnutí však žalovaný již nevyhodnotil, proč nedostatky zjištěné provedenou daňovou kontrolou u žalobce představují důvody pro uložení záznamní povinnosti, v čem byla jeho pochybení tak zásadní, že si takové opatření správce daně vyžadují. Žalovaný pouze stručně konstatoval na str. 2 v odst. 3 napadeného rozhodnutí, co je zřejmé z obsahu zprávy o daňové kontrole, ale hodnocení jejích závěrů ve vztahu k potřebnosti uložit záznamní povinnosti, již neprovedl. Nedostatky zjištěné daňovou kontrolou samy o sobě bez dalšího vyhodnocení nemohou představovat vyhodnocení důvodů pro uložení záznamní povinnosti, neboť takový postup by, jak správně namítl žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného, znamenal, že každému daňovému subjektu, u něhož byly zjištěny nesrovnalosti, by měla být uložena záznamní povinnost. Takový plošný přístup ke všem daňovým poplatníkům, jimž byla na základě kontrolní činnosti správce daně doměřena daň, je samozřejmě absurdní a neodpovídající smyslu právní úpravy. Uložení záznamní povinnosti je nutno vnímat čistě individuálně, specificky ve vztahu k jednomu konkrétnímu daňovému subjektu, což zvýrazňuje nezbytnost řádného vyhodnocení nedostatků zjištěných daňovou kontrolou, pokud právě ony jsou tím důvodem, pro který je ukládána záznamní povinnost, a to z hlediska ust. § 97 odst. 2 daňového řádu. Pouhé konstatování zjištěných nedostatků, jak to učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, je zcela nedostačující. Žalovaný tedy jakkoliv napravil nedostatek rozhodnutí prvostupňového, neučinil tak dostatečným způsobem a zatížil své rozhodnutí v otázce důvodů, pro které je záznamní povinnost ukládána, nepřezkoumatelností.

Další porušení zásady proporcionality žalovaným v napadeném rozhodnutí shledal krajský soud v otázce naplnění účelu uložené záznamní povinnosti, jakož i posouzení její potřebnosti, a to s ohledem na tvrzení žalobce, v němž sdělil žalovanému, že sám přijal opatření obdobná těm, která mu byla záznamní povinností uložena, aby předešel nedostatkům v účetnictví a v povinných evidencích. Je-li povinností správce daně případně odvolacího orgánu posuzovat naplnění účelu a potřebnosti uložené záznamní povinnosti z hlediska zásady proporcionality, měl žalovaný v posuzované věci vyzvat žalobce, nechť jej seznámí s podrobnostmi svého kontrolního systému a na základě poznatků o jeho obsahu a fungování si pak měl učinit závěry v otázce proporcionality povinností, které byly žalobci správcem daně uloženy. Nezanedbatelnou roli zde hraje také skutečnost, že nesrovnalosti v účetnictví a dalších povinných evidencích žalobce, jež žalovaný označil za specifickou vlastnost žalobce, byly zjištěny za zdaňovací období roku 2005 a 2006 kontrolní činností

správce daně, která proběhla v letech 2007-2008. Pokud by záznamní povinnost byla uložena bezprostředně po ukončení daňové kontroly, jednalo by se o zcela odlišnou situaci, kdy by správce daně aktuálně reagoval na zjištěné nedostatky, oproti situaci, kdy záznamní povinnost byla uložena až v listopadu 2011, tedy se značným časovým odstupem, v jehož rámci žalobce reálně mohl přijmout vlastní opatření k předcházení zjištěným nedostatkům v budoucnu. Jestliže žalobce takový postup tvrdil v průběhu odvolacího řízení, bylo povinností žalovaného, případně správce daně, aby se s kontrolním systémem žalobce seznámili, neboť mohla nastat reálná situace, že v důsledku vlastních záznamních a kontrolních mechanismů žalobce uložení záznamní povinnosti již nebylo potřebné. Argumentace oprávněními správce daně, která z uložení záznamní povinnosti plynou (ověřování plnění záznamní povinnosti, uložení povinnosti odstranit závady, případně odstranění závad vynucovat uložením pořádkové pokuty), jsou na tomto místě zcela irelevantní, neboť se jedná až o následné kroky správce daně na základě pravomocně uložené záznamní povinnosti, a to za situace, kdy není dodržována a rozhodně jimi nelze argumentovat v procesu ukládání záznamní povinnosti, kde prioritní je vyhodnocení ukládané záznamní povinnosti z pohledu zásady proporcionality, jak již bylo shora rozvedeno.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a za poštovné ve výši 34,- Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 3.034,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 29. května 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu